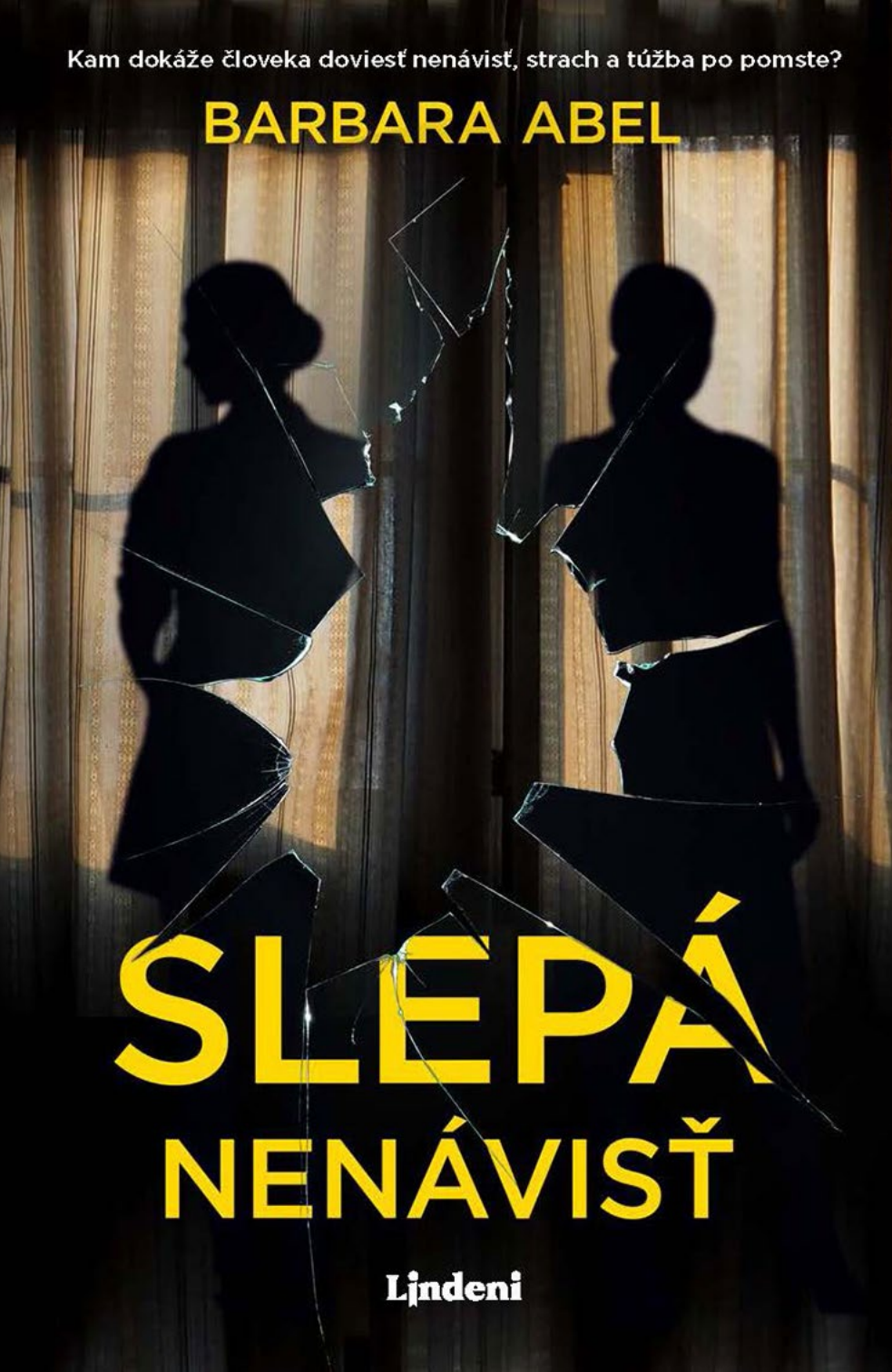

Kam dokáže človeka doviesť nenávisť, strach a túžba po pomste?

BARBARA ABEL

**SLEPÁ
NENÁVISŤ**

Ljndeni

Slepá nenávisť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Barbara Abel

Slepá nenávisť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SLEPÁ
NENÁVISŤ

BARBARA ABEL

SLEPÁ NENÁVIŠŤ

Z francúzštiny preložila
Zuzana Szabóová

Ljndeni

*Zo srdca ďakujem Jeanovi-Paulovi,
ktorý mi, hoci z opačného konca sveta,
poskytol vzácnu pomoc.*

Hladko vkĺzla na voľné miesto pri chodníku. Na prvý pokus. Bravúrne zvládnuté pozdĺžne parkovanie však Letícii náladu nezlepšilo.

– Vypni nintendo, Milo, sme tu, – povedala automaticky.

Chalan na zadnom sedadle s hrou v ruke vôbec nevnímal okolie.

Vystúpila z auta, cestou vzala diplomatku, Milov školský batoh a dve nákupné tašky. Na otvorenie zadných dverí už nemala voľnú ruku. Ťukla lakťom do okna a naznačila synovi, že nebude naňho vyčkávať.

– Milo, švihni si, lebo mi ruky odpadnú!

– Počkaj! Musím si to uložiť.

V Letícii naloženej ako mulica to vrelo a synova ľahostajnosť priliala olej do ohňa.

– Milo! – okríkla ho, lebo parkovanie bola asi jediná vec, ktorá ten deň prebehla bez problémov. – Okamžite vylez z auta a na nintendo môžeš zabudnúť. Týždeň sa ho nedotkneš!

– Jasné, – vzdychol si, ale oči od konzoly neodtrhol.

Poľuschol sa zadkom na kraj sedadla, spustil nohy na chodník a slimačím tempom sa súkal z auta.

– Buď taký láskavý a zatvor dvere.

– Letícia! – ozvalo sa jej za chrbtom a ten hlas ju prikoval k zemi. – Môžeš na chvíľočku?

Otočila sa. Tifany. Stála tam, len niekoľko metrov od nej. V bežeckej súprave, pot jej stekal cícerkom, tvár sa leskla, na čelo sa jej prilepilo niekoľko prameňov vlasov. Dala si riadne do tela a teraz bez dychu čakala na odpoveď. Nedočkala sa. Uhla pohľadom, podišla k Milovi a postrapatila mu šticu.

– Máš sa, kamoš? – spýtala sa milo.

– Ahoj, Tatifany! – odvetil chlapec s úsmevom od ucha k uchu.

Rozhorčená Letícia bola dvoma skokmi pri nich, schmatla Mila za ruku, pevne ju zovrela a odtiahla ho za seba.

– S ním sa rozprávať nebudeš! Zakazujem ti to! – zaspela pomedzi zuby.

Tifany sa proti jej výpadu neohradila.

– Letícia, prosím... Môžeš na pár slov?

– Choď dnu, Milo! – zavelila chlapcovi mama.

– Mami...

– Povedala som domov! – zahriakla ho tónom, ktorý nepripúšťal vyjednávanie.

Milo zaváhal, potom sa trucovito odviekol k domu. Keď ich už nemohol počuť, Letícia znova zaútočila na Tifany.

– Varujem ťa, ty chudera bláznivá, ak sa k nemu ešte raz priblížiš, vyškriabem ti oči!

– Pozri, Letícia, ak nevieš pochopiť, že som nikdy nemala v úmysle...

– Sklapni! – zasyčala a pobúrene privrela oči. – Ušetri ma svojich trápnych výhovoriek! Neverím ti ani slovo.

– Nie? A čomu teda veríš?

Letícia ju prebodla mrazivým pohľadom.

– Je mi úplne jasné, o čo ti ide, Tifany. Ale varujem ťa. Ak sa Milovi znova niečo stane, zavolám políciu.

Tifany vyzerala úprimne prekvapená. Spýtavo pozrela na Letíciu, nebola si istá, ako to myslí. Po chvíli akoby odrazu pochopila, že nič neprinúti Letíciu zmeniť názor, vzdychla a vôbec sa nepokúsila skryť, ako ju jej správanie zaboľelo.

– Nevieam, o čom blúzniš, ale jedno je isté: s tým svojím stihomamom si úplne vedľa. Skús mi aspoň trochu veriť, prosím ťa. Ak nie kvôli mne, urob to pre Mila. Lebo takto ho pomaly ale isto ničíš.

Chlapičova mama posmešne zdvihla obočie a v očiach sa jej kruto zablysko, ako keď rozbúrené alebo náhle pretne blesk.

– Pravda, keď ide o to zničiť dieťa, v tom sa vyznáš, – vyhlásila takmer lichotivo.

Zaucho dopadlo skôr, ako si Letícia vôbec všimla, že ruka letí. sotva vyslovila posledné slovo, na líce jej s hlasným plesnutím dopadla Tifanina pravačka. Mladá žena otrasená úderom vypleštila oči. Nákupné tašky v rukách a ďalší náklad vážili prinajmenšom tonu. Pustila všetko na zem a zarazene si chytila líce.

– Na to nemáš právo! – vybuchla Tifany, slzy na krajíčku, akoby chcela svoj čin ospravedlniť.

Zlomok sekundy stáli oproti sebe, pripravené skočiť si do vlasov. Aj by k tomu došlo, keby nenávisťný stret dvoch žien náhle neukončil výkrik.

– Letícia!

Z dverí jedného z domov, toho, do ktorého pred chvíľou vošiel Milo, vybehol muž a prihnal sa k nim.

David. Objal Letíciu okolo pliec a v obrannom postoji ju zakryl vlastným telom.

– Ona ma udrela! – zakvílila ešte v šoku z útoku.

– Narážky niekedy zabolia väčšmi než zaucho, – jachtala Tifany sama zdesená z toho, ako sa hádka zvrtila.

David na ňu nemilosrdne zagánil. Hľadal správne slová a po chvíli na ňu výhrazne namieril ukazovák.

– Tentoraz si zašla príďaleko, Tifany. Podáme žalobu.

Stisla zuby. Všetko sa v nej búrilo, horko-ťažko zakryla vnútorný zmätok. Chvíľu trvalo, kým dostala emócie pod kontrolu, preglgla slzy a zmierená prikývla.

– Ako myslíš, David. Len aby si vedel, medzi nami je obrovský rozdiel, lebo ja teraz už nemám čo stratiť.

David pozbieral tašky rozhádzané po zemi, odviezol Letíciu do domu a tresol dverami. Tifany osamela. Triasla sa ako osika a musela chvíľu počkať, kým bola schopná pokračovať v ceste.

Zastala pred dverami susedného domu, z vrecka na teplákoch vybrala kľúč a vošla dovnútra.

Pred siedmimi rokmi

PRVÁ KAPITOLA

– Na zdravie!

Tri ruky vyleteli dohora, dva poháre so šampanským a jeden pohár vody jednohlasne zaštrngali. Výbuchy smiechu, uzrozumené pohľady, pokyv-kávanie hlavou a sprisahanecké úsmevy. David so Sylvainom si uchlipli, šampanské zašumelo v hrd-lách. Letícia postavila svoj nedotknutý pohár na stôl a pohladila si brucho, ktorého viditeľné obliny hovo-rili za všetko.

– Od začiatku tehotenstva si nevpila ani kvapku alkoholu? – spýtal sa Sylvain.

– Nie, ani kvapku, – prisvedčila hrd.

– Moja žena je svätica, – láskavo si ju doberal Da-vid. – Nevieš si predstaviť, čo podstupuje, aby mal náš syn najlepší štart do života. Žiadny alkohol, nijaká soľ ani tuk, minimum cukru, zelenina dusená v pare, ovo-cia, koľko sa do nej zmestí, žiadne červené mäso, veľa rýb, joga, plávanie, klasická hudba, večierka ako na zá-kladnej...

Vzdychol si a dodal:

– Posledných šesť mesiacov je náš život doslova hrozná otrava!

– Nie som svätá, ale tehotná, to je rozdiel, – ohradila sa Letícia a za vtipkovanie na svoju adresu plesla manželza po stehne.

– Nehovoriac o tom, že ma mučí zásadami správnej výchovy. Chúďatko chlapec! Môžem ti povedať, že mu nebude vždy do smiechu.

– Už riešite výchovu? – začudoval sa Sylvain.

– Jasné! – prikývla celkom vážne. – Neskoro uvažovať nad riešením problémov, keď sa na teba zosypú.

– A čo také preberáte?

– Je toho veľa. Musíme byť jednotní, nikdy si pred dieťaťom neprotirečiť, do troch rokov žiadne cukríky, do šiestich ani glg koly, nintendo najskôr v desiatich...

Sylvain obdivne hvizdol.

– Myslím, že keď vás bude mať plné zuby, stačí, keď mu kývnem, a prebehne k nám.

David pozrel na hodinky.

– Možno sme mali s prípitkom počkať na tvoju polovičku, – povedal Sylvainovi. – Bude sa na nás hnevať.

– Ani náhodou. Po prvé, neznáša šampanské, a po druhé, nechcela nás obmedzovať a nechať nás čakať. Ona... V poslednom čase je trochu unavená.

– Keď sme pri tom, prečo šampanské? – spýtala sa Letícia. – Úplne by stačila fľaška vína.

Sylvaina otázka zaskočila. Očividne narýchlo nevedel prísť na odpoveď, na ktorú by mu skočili, a tak len jachtal akési „nuž“ a „pretože“ a „vieš...“

– Nie, neviem, – odvrkla Letícia náramne pobavená kamarátovými rozpakmi.

Rozpakmi, ktoré jej nasadili chrobáka do hlavy. Človek nepotrebuje dôvod, aby otvoril fľašu fajnového

šampanského, a už vôbec nie, aby sa vypilo... Vlastne áno! Fľašu šampanského prinesie, keď chce oznámiť dobrú správu.

Letícia Sylvaina podozrievavo sledovala, vytušila, že niečo nie je s kostolným poriadkom, a chystala sa prinútiť vtáčika, aby zaspieval. Odrazu jej svitlo.

– Je tehotná! – vykrikla a vypla sa v kresle.

– Čože? – koktal čoraz zmätenejší Sylvain.

– Budete mať bábätko? – rozžiaril sa David.

– Nie! – zvolal Sylvain. – Teda, vlastne...

Zvonček pri vchodových dverách ho zachránil pred neodvratným znemožnením. Letícia vyskočila na rovné nohy, vystrčila brucho a hnala sa do predsieni.

– Gratulujem! – zahlaholila, než zmizla.

– Neprezraď ma! – zaprosíkal. – Sľúbil som, že na ňu počkám a oznámime vám to spolu.

Vydesený sa otočil k Davidovi.

– Zabije ma!

David sa rozosmial a vstal, aby priateľa vystískal.

– Vitaj v klube! V ktorom je týždni?

– V treťom mesiaci.

Keď Letícia otvorila dvere, žiarila od radosti.

– Zlatičko! – vyhrkla so smiechom. – Naše deti budú vyrastať spolu. Úžasné!

Nedala Tiffany čas nadýchnuť sa a hodila sa jej okolo krku.

DRUHÁ KAPITOLA

Keď David neskôr spomínal na ten večer, prvá sa mu vybavila dokonalosť okamihu, neskutočné šťastie vyžarujúce z každého pohľadu, gesta či slova. Plány do budúcnosti, prísluby, smiech a napokon celkom jasný pocit, že človek si rodinu vyberá a nikto mu ju nemôže nanútiť a že on, sirota vyrastajúca bez kotvového lana, konečne našiel domovský prístav. Ako bezprizorné dieťa, ktoré vláčili z jednej náhradnej rodiny do druhej, ťažko napredoval po strmej ceste životom, veď rovnováha medzi dobrom a zlom je vratká, sto ráz zablúdil, sto ráz sa na poslednú chvíľu spamätal, aby po ňom nakoniec chňapla ruka spravodlivosti a on musel začať od nuly.

Späť na začiatok.

Jeho začiatkom bola ona. Letícia. A žubrienka, ktorú chovala v brušku. Jeho žabiatko. Syn, ktorému dá všetko, čo sám nedostal, ktorého povedie za ruku a ukáže mu správnu cestu. Hovoril o „správnej ceste“, lebo bol presvedčený, že „priama cesta“ neexistuje. Je len ilúziou, vidinou, na ktorú lákame deti, aby sme ich prinútili zaradiť sa. Nevytrčať. Nepútať pozornosť. Kráčať priamo vpred, skloniť hlavu, neobzerať sa naľavo ani napravo.

No to iste!

V živote nie je nič priame. Život sa podobá na rozľahlú pláň posiatu hrbolmi a výmoľmi, ktoré treba obchádzať, na akýsi labyrint posiaty pascami, v ktorom nijakej priamej cesty niet.

Najkratšia cesta z bodu A do bodu B?

Tá, ktorú poznáš.

Lenže nech robíš, čo robíš, akokoľvek ju označuješ, na konci cesty nájdeš zakaždým to isté.

To si myslel David.

Prinajmenšom kým nestretol Letíciu.

Urobil, čo všetci ostatní. Vybral si jedinú vyznačenú trasu, most zavesený nad priepasťou, nijaký pevný bod ani zábradlie. Žiadne bezpečnostné zábrany, ktoré by človeka trpezlivo a s láskou priviedli na úpätie svahu dospelosti.

A tak padal.

Najskôr to boli drobné priestupky. Marihuana v trinástich, kokaín v pätnástich, čerstvý adolescent a už na štartovacích blokoch behu za prachmi, plány vopred odsúdené na neúspech, zlí kamaráti. Nasledovala pekelná špirála. Krádeže vystriedali vážnejšie prečiny. Vlásačky, lúpeže, prepadnutia.

Dva roky v polepšovni.

Po prepustení prvý pokus znova vyliezť na most a pokračovať v ceste. David sa chytal všetkého, čoho sa dalo, ale veľa toho nebolo. Pár kusov lana, ktoré veľmi rýchlo povolili, ale najmä prehnité dosky. Klzký povrch, šmyk a bol tam, kde predtým. Ďalšie štyri roky, tentoraz vo väzení za ozbrojenú lúpež.

Keď odchádzal z druhého výkonu trestu, sľúbil si, že sa tam nikdy nevráti. Opäť vyšiel na most a šiel

vpred, nech to stojí, čo to stojí. Spočiatku sa plazil (ako umývač riadu v čínskej reštaurácii, aby si mohol dovoliť izbu pre slúžky za tristo eur mesačne – bez teplej vody, bez kúrenia, zato so záchodom na chodbe a švábmi na stenách). Neskôr pokľaciačky (ako vodič autobusu s ďalšou izbou pre slúžky, ale priestranejšou, s teplou vodou a kúrením, stále bez záchoda, ale aj bez švábov). A potom sa postupne po kúskoch dvíhal a narovnával, zakaždým si vyskúšal rovnováhu jednu nohu po druhej, netlačil na pílu. Trvalo to niekoľko rokov.

V dvadsiatich siedmich rokoch bol zamestnaný v nemocnici ako pracovník údržby a prenajímal si garsónku s kúpeľňou.

Tam skrížil cestu Letícii. Nie v garsónke, ani v kúpeľni, ale v nemocnici.

Jej cesta bola skôr dobre udržiavaná, nahladko vyasfaltovaná diaľnica vinúca sa naprieč malebným krajom. Všade naokolo zeleň, tu a tam ovocný strom, jeden či dva vršky a ďalej už len lúky a polia, kam oko dovidí, až k ničím nezastretému obzoru. Kým jej dve bezpečnostné zvodidlá neprerazil kamión.

Stalo sa to v noci, keď svet necháva za sebou nedeľu a vydáva sa na cestu k pondelku. Keď už je reč o ceste, presne o ňu šlo. Letíciini rodičia sa vracali z návštevy u priateľov, a nebolo ani príliš neskoro, sotva minula polnoc. Uháňali po diaľnici. Pršalo, ale to je iba detail, na ktorom nie je nič zaujímavé. Mimochodom, podobne ako na samotnej udalosti. Šlo o bežnú nehodu, akých človek vidí kopu. Ocitli sa v nesprávnej chvíli na nesprávnom mieste a stali sa obeťami toho, čo Letícia neskôr nazvala trojitým „to“. Križovatka, kamión a zrážka.